

Sygn. akt I BP 23/10

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. J., S. J. i M. J.

przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. Biuru Terenowemu w K.

z udziałem interwenienta ubocznego - Syndyka Masy Upadłości "O.P." Sp. z o. o. w upadłości w S. o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2011 r.,

skargi interwenienta ubocznego o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 2 października 2008 r., sygn. Akt [...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy K. Wydział Pracy postanowieniem z 2 października 2008 r. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz interwenienta ubocznego syndyka masy upadłości „O. P.” sp. z o.o. w upadłości w S. 60 zł tytułem kosztów postępowania. W pozostałym zakresie zażalenie oddalono.

Na to orzeczenie interwenient uboczny wniósł pismem z 29 września 2010 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia,

zaskarżając je w części – w zakresie, w jakim oddała zażalenie skarżącego (dotychczasowego interwenienta ubocznego), tj. oddała wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I instancji ponad kwotę 60 złotych, jak również w całości oddała wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie prawa procesowego: 1) art. 98, art. 99, art. 102, art. 107 oraz 109 § 2 k.p.c., a także § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5, § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) – dalej zwane rozporządzeniem, 2) art. 219 k.p.c. w związku z art. 108 k.p.c., 3) art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5) oraz § 12 ust. 2 pkt 1) rozporządzenia.

Skarżący wskazał na niezgodność zaskarżonego postanowienia z: art. 98, art. 99, art. 102, art. 107, 108 § 1, art. 109 § 2 i art. 219 k.p.c., a także z § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5, § 11 ust. 1 pkt 2 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia oraz podniósł, że wydanie przedmiotowego orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody polegającej na nieotrzymaniu przez skarżącego (dotychczasowego interwenienta ubocznego) części zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustalonych według stawki minimalnej, tj. ponad kwotę 60 zł jak również całości kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym. Wysokość szkody w połączonych sprawach została wyliczona przy przyjęciu minimalnych stawek przewidzianych w rozporządzeniu. Ponadto skarżący wskazał, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 424¹ § 1 k.p.c. w nowym brzmieniu (Dz. U. z 2010 r. Nr 155, poz. 1037) obowiązującym od 25 września 2010 r. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem jedynie prawomocnego wyroku kończącego postępowanie

w sprawie. Przepis ten ma zastosowanie do przedmiotowej skargi (wniesionej 1 października 2010 r. – data stempla pocztowego). Ustawa zmieniająca nie zawiera przepisów przejściowych, z których wynikałby obowiązek stosowania art. 424¹ § 1 k.p.c. w dotychczasowym brzmieniu do skarg wniesionych w sprawach prawomocnie zakończonych przed dniem wejścia w życie przedmiotowej nowelizacji (postanowienie SN z 4 lutego 2011 r., II BP 10/10). Zastosowanie musi więc mieć generalna zasada stosowania nowych przepisów wprost (zob. podobnie wyrok TK z 8 listopada 2006 r., K 30/06 OTK-A 2006 nr 10, poz. 149). Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy z 22 lipca 2010 r. (druk sejmowy nr 2525) celem ustawodawcy było ograniczenie obowiązku orzekania o niezgodności z prawem przez Sąd Najwyższy jedynie do przypadków niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. W odniesieniu do innych orzeczeń, jak wynika z uzasadnienia, ustawodawca zdecydował się uprościć drogę dochodzenia odszkodowania przez wyłączenie obowiązku uzyskania rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (zob. postanowienia SN z: 3 listopada 2010 r. II BP 10/10, 14 października 2010 r. I CNP 24/10, 21 października 2010 r., I CNP 19/10, 9 listopada 2010 r., IV CNP 59/10, 9 listopada 2010 r., IV CNP 60/10).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlegała, jako niedopuszczalna, odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Wbrew twierdzeniu Sądu Okręgowego, miał on kompetencję do samodzielnego odrzucenia skargi (art. 424¹² k.p.c.).